

Ekumenická promluva R.D. Mgr. Radka Jurnečky

*Týden modliteb za jednotu křesťanů, kostel Církve adventistů sedmého dne, Liberec,
19. ledna 2013*

*Téma dne: **Kráčít s rozlámaným Kristovým tělem***

Texty Písma: Ez 37,1-14; Žid 13,12-16; Luk 22,14-23

„Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni“ – praví se u proroka Ezechiela. Kostí roztroušené po pláni jsou Izraelci rozptýleni v zajetí. Jsou podobní mrtvým, jejichž duchovní život je udušen, je bez naděje, proto ani už nechtějí pozvedat svůj zrak k Tomu, v jehož ruce a moci je všecken život. Ale Hospodin je neopouští, posílá k nim proroka, aby je slovem vyburcoval z tohoto smrtelného spánku a přivedl k novému životu.

Jak mi tento Ezechielův obraz připomínán dnešní svět kolem nás – kolik lidí je bez naděje a my křesťané bychom měli být oněmi „proroky“, kteří, posilněni Kristem skrze Jeho kříž a eucharistii, přinášíme naději do životů všech skleslých lidí.

Ovšem jak máme předávat proroctví o naději, aby bylo účinné? Jenom a jedine opravdovostí našich životů. A jak ji získat – přijetím těch drobností, o kterých jsme slyšeli v dnešních úryvcích z Písma.

V úryvku z proroka Ezechiela slyší Boží hlas jen ten, kdo je pokorný. Ale co to je pokora? Vždyť se v dnešním slovníku vůbec nevyskytuje. Pojem pokora už sv. František Saleský nahrazoval pojmem skromnost ve smyslu vědomí svých vloh, schopností a předností na jedné straně, a na straně druhé své lidské omezenosti a nedostatků. Pak je člověk ochoten rozvíjet všechny své schopnosti a vlohy a díky přijetí své omezenosti přijmout větší pochopení a porozumění vůči druhému člověku.

Také lze nalézt v přečteném starozákonním úryvku další aspekt opravdovosti života křesťana – po každém lidském pádu znovu vstát a přistoupit ke svému Otci s prosbou za odpuštění. Proč? Protože v odpuštění ukáže láska, přátelství i vzájemnost svoji velikost a upřímnost. V odpuštění člověk zažívá novou cestu k Bohu i k druhému člověku.

V listu Židům jsme slyšeli i něco o bolesti. I ta patří k tříbení opravdovosti života člověka. Vždyť každá bolest člověka vede k porážení vlastního já a k většímu pochopení druhého člověka. Najednou člověk poznává, že není jen on sám, že nežije na pustém ostrově, ale žije s druhými lidmi, kdy je dobré a moudré hledat to dobré na druhém a tak s ním vytvářet společenství.

A dnešní úryvek evangelia přidává ne nepodstatný aspekt k opravdovosti života křesťana – přijetí eucharistie – díkůvzdání, které se děje při lámání Kristova Těla. Toho Těla, které je nám dáno jako nezměrná pomoc na cestě našich životů. Sice nemáme všichni, jak tady jsme, možnost společně lámat Kristův chléb, ale můžeme lámat svůj denní chléb a dělit se s ním s druhými, aby i oni díky nám křesťanům mohli nalézt naplnění některých potřeb svých životů.

Vyjděme tedy společně do tohoto světa a nabídněme společně tomuto světu opravdovost našich životů, jak nám nabízí samotné Písmo, a nesme všem skleslým Kristovo poselství o naději, pokoji, odpuštění a spáse.